

Joan Roura. SUBCAP DE LA SECCIÓ D'INTERNACIONAL DE TELEVISIÓ DE CATALUNYA

«Israel serà un estat àrab i es dirà Palestina»

El periodista, que va parlar de Palestina en el Fòrum Internacional de Girona, considera que des del fracàs d'Oslo s'ha perdut l'oportunitat de crear dos estats a l'Orient Mitjà, i que quan no es necessiti petroli la regió perdrà importància i els palestins recuperaran el seu territori

PILAR ESTEBAN

● Periodista, escriptor i especialista en el conflicte a l'Orient Mitjà, Roura va fer una conferència a Girona amb el títol *Palestina, epicentre de l'Orient Mitjà*.

–Ha estat enviat de TV3 a la regió. Es pot ser imparcial quan es cobreix un conflicte com el de l'Orient Mitjà?

–«No crec en el periodisme neutral. On és la parcialitat? Quan treballo em regeixo per tres principis: la Declaració Universal dels Drets Humans, la Carta de l'ONU i la Convenció de Ginebra. Crec en el compromís del periodista a fer costat a les vulneracions d'aquests principis universals. I a l'Orient Mitjà hi ha qui els vulnera més i qui els vulnera menys. No és el mateix l'exèrcit israelià que vulnera les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU en un territori ocupat, que la gent de Hamas, que també vulnera aquests principis però que, en definitiva, són fills dels palestins expulsats el 48. En l'última guerra a Gaza, per cada israelià que va morir van morir cent palestins. On són la neutralitat i l'equidistància?»

–Enlloc.

–«Enlloc.»

–En aquest conflicte, però, sempre hi ha acusacions que s'està en un bàndol o en un altre...

–«Sempre et volen etiquetar. A Catalunya la gent es compromet molt en aquest tema. Jerusalem és una mena de far de les tres religions que ens són més properes: cristianisme, judaisme i islam. La gent s'ho sent seu, i tothom sent la necessitat de prendre-hi partit. Però només cal fer el que indiquen les resolucions de l'ONU. Per menys que aquest incompliment es va envair l'Iraq i es va matar un milió d'iraquians.»

–Sempre l'han etiquetat. Fins i tot a la xarxa l'anomenen Bin Ussama Roura o el Muhamidin de Badalona.

–«Sí, sí, i anònims a la bústia de casa... Cap problema, llibertat d'expressió. No he contestat mai.»

–Molts governs occidentals i mitjans de comunicació també mos-

El periodista Joan Roura (Badalona, 1959), durant l'entrevista. / JORDI SOLER

tren clarament el seu suport a Israel.

–«Jo crec que a l'Estat això no passa. Els mitjans de comunicació espanyols en el tema palestí saben molt bé quina és la solució...»

–Parla probablement de l'estat que és considerat més propalestí.

–«Fins i tot en el franquisme, excepte en el segon mandat d'Aznar, en què amb la cimera de les Açores es va trencar absolutament la política exterior espanyola, tot i que ara amb la retirada del 2004 de l'Iraq s'ha recuperat la línia tradicional espanyola. I al marge d'això, els mitjans de comunicació espanyols tenen molt clar que hi ha uns senyors que estan ocupant il·legalment un territori, que estan desplaçant població indígena local, i no tenen sancions.»

–També sembla que es comença a notar un canvi en el suport incondicional de molts països a Israel.

–«La realitat és que a Palestina l'any 1948 hi havia un 60 per cent de població indígena àrab i un 40 per cent de població immigrant jueva, la majoria, i que el repartiment que es va acceptar era un 55-45 per cent de territori, i quan es va acabar la guerra del 48 era de 22-78 per cent. I amb això els palestins es conformaven.»

–Continua sent aquesta, la solució?

–«Crec que això ja està tancat. No hi ha solució de dos estats. N'hi va haver fins a les converses d'Oslo, i ara és molt, molt difícil, perquè estem davant de dues posicions molt enfrontades. Els israelians volen el 96 per cent del territori, i els palestins comencen a demanar no els dos estats, sinó que reclamen les seves terres del 1948. Sincerament, ho tenen molt malament, els israelians.»

–Però a molt llarg termini, no?

–«Parlem d'un poble que té 4.000 anys d'histò-

ria. L'Estat d'Israel serà probablement un parèntesi perquè no ho ha sabut gestionar.»

–Israel és un estat poderós, amb armes nuclears.

–«Per què?, per què té dos-cents caps nuclears? Això no atura res. La Unió Soviètica, quants caps nuclears tenia i va desaparèixer; va caure el Mur de Berlín...»

–Encara té molts suports incondicionals...

–«La realitat és que quan no necessitem petroli a Occident els israelians ja no importaran. Des que Obama ha arribat a la presidència, Israel lluita per ser important informativament. Quan els cotxes funcionin amb electricitat, quan el petroli deixi de ser necessari, creus que els ciutadans nord-americans estaran disposats a regalar cada any entre cinc mil i deu mil milions de dòlars a l'Estat d'Israel. Tota la regió perdrà importància. Obama està preocupat ara per pac-

tar coses amb la Xina i Rússia. Quan Bush era a la Casa Blanca, es volia bombardejar l'Iran; ara s'hi ha de negociar. A ningú se li acut avui que es pugui bombardejar l'Iran. Estem al final d'una època, i aquesta època es basava en l'hegemonia nord-americana i en una regió on hi ha el 60 per cent del cru, i la legió que

un poble ocupat.»

–I què passarà amb Israel?

–«La realitat d'Israel és que està envoltat d'uns quatre-cents milions d'àrabs; ells són uns cinc o sis milions, i aviat no seran ni majoria a Israel. Entre el Jordà i la Mediterrània, els jueus gairebé ni arriben al cinquanta per cent. Què

“

CONVERSES D'OSLO

El fracàs d'Oslo va ser la tomba de la solució dels dos estats, i el recanvi serà que hi haurà un estat àrab més que es dirà Palestina i on viurà una minoria jueva

L'HOLOCAUST

Els que utilitzen més l'holocaust a Europa, ho fan per justificar crims contra un poble ocupat

”

tenim allà és Israel. Quan no ens importi gaire el cru, els legionaris s'hauran d'anar jubilat.»

–Semblava que la presidència d'Obama se centraria a aconseguir-hi una pau immediata?

–«Obama ho va tenir molt clar. Va intentar recuperar la presidència de Clinton, els acords, però ha tingut un govern israelià absolutament d'esquena, amb un ministre d'Afers Estrangers d'extrema dreta, Avigdor Lieberman, que era un gorilla de discoteca. És més moderat el seu homòleg iranià.»

–Doncs sortiran veus que parlaran un altre cop de l'antisemitisme.

–«Es parla de boicotejar productes israelians, professors israelians a les universitats angleses, noruegues... Això es va destapant. I no és una qüestió d'antisemitisme. La crítica al sionisme no equival a l'antisemitisme, en absolut. És molt trist que els que utilitzen més l'holocaust a Europa, ho facin per justificar crims contra

passarà? doncs que es crearà una situació com la sud-africana.»

–Com el viuen, el conflicte, els ciutadans d'Israel?

–«Jo hi tinc molts amics, és el meu segon país i me l'estimo molt. És una gent atemorida, en part justificadament. Hi va haver un període de violència salvatge indiscriminada, vulneradora d'aquests principis que deia abans. I sobre la base d'aquest temor, en comptes de reflexionar, escolten el missatge del seu govern: que els volen matar, que els volen destruir. Hi ha un munt d'israelians que reflexionen i volen tots dos estats.»

–Però diu que ja no és aquesta, la solució?

–«Jo crec que ja ni s'arribarà a negociar, i en sóc un feient partidari. El fracàs d'Oslo, i tant de bo que m'equivoqui, crec que va ser la tomba de la solució dels dos estats, i el recanvi serà que hi haurà un estat àrab més que es dirà Palestina i on viurà una minoria important jueva.»